

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 845/24
31.7.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Гордане Тошић, председника већа, Љиљане Милосављевић и Милице Аксентијевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Миле Ромчевић, адвокат из Београда, ул. Војислава Илића бр.121, против тужене Републике Србије, Министарство одбране, Сектор за материјалне ресурсе, Управа за општу логиистику, Дирекција за услуге стандарда, ВУ "Дедиње", са седиштем у Београду, ул. Делиградска бр.40а, чији је законски заступник Војно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ул. Бирчанинова бр.5, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужене, изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П1 234/22 од 17.11.2023. године, у седници већа одржаној дана 31.7.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 234/22 од 17.11.2023. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 234/22 од 17.11.2023. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужили исплати и то: на име разлике између исплаћене основне зараде и основне зараде у висини минималне зараде у Републици Србији, за период од 1.1.2019. године до 30.11.2019. године, на име разлике између исплаћеног минулог рада на основну зараду нижу од минималне зараде и минулог рада обрачунатог на основну зараду у висини минималне зараде у Републици Србији, за период од 1.1.2019. године до 30.11.2019. године, на име разлике између исплаћеног ноћног рада на основну зараду нижу од минималне зараде и ноћног рада обрачунатог на основну зараду у висини минималне зараде у Републици Србији, за период од 1.1.2019. године до 30.11.2019. године, на име разлике између исплаћеног рада на дан државног празника на основну зараду нижу од минималне

зараде и рада на дан државног празника, обрачунаог на основну зараду у висини минималне зараде у Републици Србији, за април 2019. године, као и на име разлике између обрачунаог и исплаћеног војног додатка од 15% на основну зараду нижу од минималне зараде и војног додатка од 15% обрачунаог на основну зараду у висини минималне зараде у Републици Србији, за период од 1.1.2019. године до 30.11.2019. године, укупан износ од 134.718,33 динара, у појединачно опредељеним месечним износима, у вредности и са законском затезном каматом, као у садржају тог става. Ставом другим изреке обавезана је тужена да за тужиљу уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање – Филијала Београд, доприносе за обавезно здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање - Филијала Београд, као и доприносе за случај незапослености Националној служби за запошљавање - Филијала Београд, на износе из става првог изреке. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 125.250,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности, па до исплате.

Против наведене пресуде тужена је благовремено изјавила жалбу, побијајући је у целисти, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде, у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр.72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужене неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде, у потврђеном делу, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка, на које се указује у жалби.

Према чињеничном стању, утврђеном у поступку пред првостепеним судом, тужилца је у утуженом периоду била на служби у Војсци Србије – ВУ "Дедиње", на пословима радника са спремање просторија 3. Одељка у оквиру Сектора за одржавање чистоће на ВМА у својству цивилног лица, по основу решења тужене од 28.2.2006. године. На основу налаза и мишљења судског вештака за економско-финансијску област, утврђена је висина разлике, за период од 1.1.2019.године до 30.11.2019.године, између исплаћене основне зараде од стране тужене и основне зараде у висини минималне зараде за тужиљу у бруто износу од 151.422,23 динара, од чега се на порез и доприносе односи 45.275,25 динара и на нето зараду износ од 106.146,99 динара. Разлика између исплаћених и припадајућих додатака на основну зараду износи 9.892,12 динара за минули рад у нето износу, 2.104,32 динара за рад у дане државних празника у нето износу, 652,84 динара за ноћни рад у нето износу и на име војног додатка од 15% на утврђену разлику између исплаћене основне зараде и основне зараде у висини минималне зараде у нето износу од 15.922,06 динара. Тужена је тужиљи на основу добијених месечних обрачуна зарада обрачунавала основну зараду од 630 бодова, без посебног исказивања војног додатка од 15%. Парничне странке нису имале примедбе на налаз и мишљење вештака.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев за исплату разлике између исплаћене основне зараде и основне зараде у висини минималне зараде, а последично је усвојен и захтев за исплату разлике између исплаћених и припадајућих увећаних зарада, обрачунатих на основну зараду у висини минималне зараде у Републици Србији, као и накнада зараде и војног додатка од 15%, обрачунатих на основну зараду у висини минималне зараде у Републици Србији, имајући у виду да је за утужени период основна зарада тужилци обрачуната и исплаћена у износима нижим од минималне зараде, уз обавезивање тужене да на досуђене износе разлике зараде за тужилцу изврши уплату доприноса за обавезно социјално осигурање, па је применом одредаба члана 2, 104, 105, 108, 111, 112. и 113. Закона о раду, члана 5, 6, 8, 10, 83, 84, 134. тачка 7б и 7в, 194. и 195. Закона о Војсци Србије, члана 2 и 9а Уредбе о трансформацији војних установа које обављају производну и усужну делатност по принципу стицања и расподеле добити и о правима и обавезама цивилних лица на служби у Војсци Србије запослених у тим установама, члана 2, 16, 18. и 19. Правилника о расподели добити и зарада цивилних лица у ВУ “Дедиње” и члана 24. Правилника о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије, одлучио као у ставу првом изреке побијане пресуде.

На овако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право, дајући за своју одлуку довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата и овај суд.

Одредбом члана 6. став 4. Закона о Војсци Србије (“Службени гласник РС”, бр. 116/07...88/15), прописано је да се службом у Војсци Србије сматра и вршење дужности цивилних лица на служби у Војсци Србије, распоређених на радна места у војним јединицама и војним установама у којима се не обављају послови из надлежности Министарства одбране, а која су организационо и функционално везане за Министарство одбране. Према одредби члана 10. став 1. и 3. овог закона, цивилна лица на служби у Војсци Србије су војни службеници и војни намештеници. Војни намештеник је лице чије се радно место састоји од пратећих помоћно-техничких послова у Војсци Србије.

Након измене објављене у “Службеном гласнику РС”, бр. 36/2018 од 10. маја 2018. године, са ступањем на снагу осмог дана од дана објављивања, одредбом члана 6. став 4. истог закона, прописано је да се службом у Војсци Србије сматра и вршење дужности цивилних лица на служби у Војсци Србије распоређених у Министарство одбране.

Из чињеничног утврђења произлази да је тужилца војни намештеник и да се њено радно место састоји од пратећих помоћно-техничких послова у Војсци Србије.

Према одредби члана 134. став 1. тачка 7а и 7б Закона о Војсци Србије (“Службени гласник РС” бр. 116/07...88/15), на војне службенике и војне намештенике примењују се одребе овог закона, које се односе на професионална војна лица и то о плати (члан 81. став 1.) и о посебним условима под којима се врши служба (члан 83. став 1. и 2.).

Одредбом члана 81. став 1. овог закона, прописано је да професионално војно лице прима плату за дане, односно часове свога рада, а одредбама члана 83. став 1. и 2. да због посебних услова под којима врши службу у Војсци Србије, а нарочито због учешћа на вежбама, логоровањима, маневрима и узбунама, рада дужег од пуног радног времена, вршења службе дежурства и других облика унутрашње службе, немогућности избора радног места и места службовања, премештаја, вршења службе у свим условима, као и због других ванредних ситуација проузрокованих потребама оперативне способности, професионалном војном лицу утврђује се коефицијент за обрачун плате који је од 20%-50% већи од коефицијента који се утврђује на основу положаја и чина, а у оквиру средстава за плате обезбеђених у буџету Републике Србије намењеном за финансирање одбране. Под радом дужим од пуног радног времена сматра се рад у случају предузимања мера приправности, рад у случају узбуне у јединици, односно установи, за време војних вежби, за време борбе против елементарних непогода, за време дежурства или сличне дужности у команди, јединици или установи Војске Србије и у приликама које захтевају да се продужи започети рад чије би обустављање или прекидање имало штетне последице за оперативну способност команде, јединице, односно установе или би нанело знатну материјалну штету или угрозило живот и здравље војних лица и других грађана.

Одредбом члана 8. став 6. истог закона, прописано је да се на права и дужности војних намештеника, који нису уређени овим законом или посебним законом или другим прописом, примењују прописи о намештеницима, општи прописи о раду и посебан колективни уговор за државне органе.

Одредбом члана 2. став 1. Закона о раду (“Службени гласник РС” бр.24/05...75/14), прописано је, између осталог, да се одредбе овог закона примењују и на запослене који раде на територији Републике Србије, код домаћег или страног правног лица, а ставом 2. истог члана, да се одредбе овог закона примењују и на запослене који раде у државним органима, ако законом није другачије одређено.

Чланом 111. став 1. Закона о раду, прописано је да запослени има право на минималну зараду за стандардни учинак и време проведено на раду. Ставом 5. истог члана прописано је да је послодавац дужан да минималну зараду исплати запосленом у висини која се одређује на основу одлуке о минималној цени рада, која важи за месец у којем се врши исплата. Према одредбама члана 112. став 1. и члана 113. истог закона, минимална цена рада утврђује се одлуком Социјално-економског савета основаног за територију Републике Србије, а одлука о висини минималне цене рада објављује се у “Службеном гласнику РС”.

Поштујући цитиране одредбе Закона о раду, сви запослени на територији Републике Србије, без обзира код ког послодавца раде, имају право на исплату минималне зараде. Како Закон о Војсци Србије није регулисао питање минималне зараде за запослене у Војсци Србије, то се и на ту радну средину имају применити одредбе о минималној заради, која је законом установљена као социјална категорија, ради заштите егзистенције запослених. Стога је правилно поступио првостепени суд када је усвојио тужбени захтев за исплату разлике између исплаћене основне зараде

тужиљи и припадајуће основне зараде у висини минималне зараде, као и разлике између исплаћене увећане зараде, обрачунатих у односу на основну зараду нижу од минималне зараде и истих примања обрачунатих на основну зараду у висини минималне зараде, те разлику војног додатка од 15%, на утврђену разлику између исплаћене основне зараде и основне зараде у висини минималне зараде.

Правилна је у том делу и одлука о камати, јер је донета правилном применом одредби члана 277. став 1. и члана 324. став 1. Закона о облигационим односима.

С обзиром да се ради о акцесорном захтеву, потврђена је и одлука садржана у ставу другом изреке, којом је усвојен тужбени захтев за уплату припадајућих доприноса за обавезно социјално осигурање на досуђене износе, јер је донета правилном применом правила из члана 2, 3. и 51. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање.

Неосновани су наводи жалбе тужене да се на цивилна лица запослена у Војсци Србије и Министарству одбране не могу применити одредбе Закона о раду о минималној заради, већ да се примењују прописи којима се уређује пословање тих установа, а исплата плата, накнада и других примања врши из сопствених средстава, јер је право на зараду уставна категорија и запослени има право на непосредну судску заштиту уколико му је ускраћено право на исплату минималне зараде. .

Неосновани су жалбени наводи о учињеној битној повреди поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, јер је изрека првостепене пресуде јасна и разумљива, а образложење садржи потпуне и јасне разлоге о свим битним чињеницама, тако да нема недостатака због којих се не може испитати.

Цењени су и остали наводи жалбе тужене, али овај суд налази да нису од значаја за другачију одлуку, јер се њима не доводи у сумњу правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања и правилна примена материјалног права. Стога је ожалбена пресуда потврђена у ставу првом и другом изреке.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка јер је донета правилном применом одредбе члана 153. и 154. Закона о парничном поступку, а жалба у односу на тај део не даје посебне разлоге.

Како тужена није успела у поступку по жалби, то нема право на накнаду трошкова насталих у поступку поводом тог правног лека.

Из наведених разлога, применом одредбе члана 390. и 165. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11...18/20), одлучено је као у изреци.

**Председницећа-судија
Гордана Тошић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**

